

Пролог

Коли ангели зійшли на Землю, люди нестямно раділи. Вони були щасливими й вірили в обіцяне відпущення усіх гріхів. Утім, ангели ніколи й не збиралися звільняти нас від чогось, а ізолювали Венецію від решти світу й повернули нас до середньовічного способу життя. Мені було тоді десять.

Не знаю, що трапилося з рештою світу, але припускаю, що там велося не інакше. Але мені вже ніколи не доведатися. Літаки, телебачення, телефони — усього цього більше немає.

Упродовж перших трьох років свого панування ангели жорстоко боролися з нами. Ми для них — помилка в Божих планах і не варті заселяти Землю. Ми недостатньо сильні, недостатньо розумні, недостатньо

красиві. Ми не можемо літати, і ще ніхто з нас не поставав перед Богом лицем до лица. Тому ці небесні створіння і стверджують, що ми лише хиба. Після вторгнення на вулицях Венеції загинула незчисленна кількість люду. Вода в каналах побагровіла від крові покійників. У той час наші батьки веліли мені із сестрою і братом сидіти за зачиненими дверима. Ми по-тай жили в бібліотеці Святого Марка, одразу навпроти собору Святого Марка. З вікон ми могли спостерігати, як ангели зруйнували куполи собору і спорудили в його нутрощах арену. Тепер людей вирізають не на вулицях, а на посвяченій землі для втіхи ангелів і тих осіб, які надто швидко забули безчесні вчинки божественної раті. Архангел Гавриїл наказав убити нашого батька, коли той попросив у нього бути милостивішим до людей. Доти на арені вже вбили чимало його друзів. Учені, митці, лікарі. Ті чоловіки й жінки, які не мали жодних шансів проти ангелових воїнів. Сторожа Гавриїла прогнала батька з Палацу дожів і переслідувала його венеційськими провулками, аж поки він не здався. Ціле життя батько присвятив ученню про ангелів, був одержимий ними. Він сподівався, що матиме змогу вести з Рафаїлом або Гавриїлом диспути про сотворіння світу. Але ці ангели не мали жодного зацікавлення у таких розмовах. Коли тато помер, мені було тринадцять.

Після батькової смерті матір узялася вчити мене битися на мечях. В одному з приміщень бібліотеки вона навчила мене оборонятися від ангелів і боронити сестру та брата. Мама була безжальною: бай- дуже, як боліли мої м'язи, наскільки я знемагала від

утоми і скільки благала її відпустити мене поїсти чи попити. Доки я не виконувала щоденної бійцівської програми, мама залишалася непохитною. Вона наказувала мені стрибати на одній нозі всіма залами й усіма сходишками бібліотеки. Вона зав'язувала за спину мою праву руку на кілька тижнів, щоби я навчилася не менш майстерно битися лівою. Вона змушувала мене плавати Гранд-каналом посеред ночі та з молодиком на небі. Мама тренувала мене доти, доки одного дня я не перемогла її, приставивши до горла меча. Тієї самої ночі вона зникла й не залишила мені нічого, крім листа з настановою наглядати за братом і сестрою й охороняти їх ціною власного життя.

Це трапилося наступного дня після мого п'ятнадцятиріччя.

Відтоді сплило три роки. Три роки, упродовж яких я щотижня стаю на двобій з ангелом.

Те, що я досі жива, — це, власне кажучи, просто диво.

Розділ I

Рев глядачів проникає до атріуму собору Святого Марка, де я разом з іншими чекаю на початок свого поединку. Серце б'ється голосно й рівномірно. Намагаюся зосередитися на ритмічному стукотінні й відкинути все інше, проте сьогодні мені це не надто вдається. Прислухаюся до дзвону мечів за воротами зі знайомими простими квадратами й уявляю, що відчуваю запах крові людей, які там, усередині, позбуваються життя. Ангели щодня влаштовують ігри, які лиховісно називають битвами. Це відволікає людей від роздумів про те, хто винен у їхній нікчемній долі, і щодня демонструє нам ангельську божественну вищість. Вони, найпевніше, реготали до знемоги, коли вперше ввійшли до

найбільшого Божого дому Венеції, уgliedили мозаїки й усе те золото, яким ми, люди, вшановували нашого спільного Творця. Дитинні зображення ангелів, які геть не відповідали «прекрасній» дійсності. Сьогодні можна розгледіти лише тіні колись таких розкішних оздоблень, бо ангелам було байдуже на наше поклоніння. Вони знищили куполи величезної церкви, як і більшу частину мурів усередині. Упродовж багатьох днів ми чули гуркотіння і галас будівельників, адже поверх решток муру собору ангели веліли спорудити довкола ряди сидінь, які начебто витали в повітрі. З будь-якого місця відкривався пречудовий вигляд на нутроші собору, а разом і на поєдинки.

Мене засліплює сонячне світло, коли ворітця відчиняються й виносять поранених і загиблих. Упродовж трьох років я раз на тиждень стаю до бою і досі мені збіса таланило. Але якщо я щось і знаю, то це те, що кожна біла смуга колись закінчується. Я бачила надто багато людських смертей, щоби жити ілюзіями. Підводжу голову й на якусь мить підставляю обличчя сонцю, щоби його промені зігріли мене. Тоді міцніше беруся за меч і щит. Лунають барабани і фанфари, й моїми жилами, наче розпечений свинець, розтікається страх. І так щоразу, хоча можна було б подумати, що після стількох боїв, у яких я брала участь, я вже звикла. Намагаюся не допускати цього страху. Він уб'є мене швидше, ніж меч ангела.

Сьогодні я помру. Ця думка полонить мій розум і змушує похитнутися. Ця певність засідає в кожній найменшій клітинці мого тіла. Сьогодні я востаннє побачила схід сонця. Сьогодні я востаннє їла в'язку вівсянку, яку завжди готую на сніданок для своєї сестри-близнючки Стар і нашого брата Тиціана. Без меду, яким наша матір колись дуже давно скроплювала кашу та який нагадує смак старого клаптя паперу. Попри це, зараз я все віддала б за можливість знову з'їсти її завтра. Шлунок бурчить від голоду, бо я заледве ковтнула одну ложку, і мене за руку хапає Алессіо. Мій найкращий друг стурбовано стежить за мною розумними темно-сірими очима. Щоразу він наполягає, що супроводжуватиме мене на битву, і я рада, що буду не сама. Він єдина людина, якій я беззаперечно довіряю. Йому я навіть подарувала свою цноту, бо не хотіла, щоб її відібрав у мене вночі на вулицях міста якийсь зашмарований мерзотник. Або ангел. Якщо вірити чуткам, вони не надто перебірливі, якщо хочуть досягти бажаного. Алессіо спершу не хотів про це й чути, утім, зваживши на мої аргументи, погодився. Я навіть благала б його, якби це було необхідно. Усе ж це не той досвід, який залюбки хотіла б повторити, проте це було нормально, навіть якщо я й відчула полеткість, коли вже все було позаду. Ми більше ніколи про це не говорили, утім, іноді зараз він так дивно дивиться на мене й намагається давати мені вказівки, ніби разом із моєю дівочою плівкою у його володіння перейшла і я.

Ми живемо у складні часи. Я не можу йому в цьому дорікати. Він просто хоче мене захистити.

— Не піддавайся на провокації, — стиха проказує Алессіо. — Вони роблять це навмисно й намагаються роздратувати тебе, щоб ти послабила свій захист.

Минулого разу мій супротивник ледь не вбив мене. Ангели безжалісні. Мій страх на цьому спогаді трансформується у лють. Попри всю мою ненависть до цих битв, вони все ж допомагають мені жити з гнівом, тому часто поводжуся необережно й доходжу до меж, яких переходити не варто. Колись я поплачуся за це.

Розправляю плечі, коли мій суперник робить перший крок на арену. Мимохіть Алессіо відпускає мене. Він не хоче, щоб я боролася. Проте його зарплатні з лікарні не вистачає, щоби купляти продукти для чотирьох і забезпечувати нас найнеобхіднішим, та й, окрім того, у мене є мета. Я хочу вибратися зі своїми рідними з міста. У якесь безпечніше місце, де немає ангелів, які постійно кружляють над головами. І ніхто й нізащо не змусить мене відмовитися від цієї мети — ні Алессіо, ні ангели. Тільки моя смерть.

Наше рівномірне тупотіння наповнює повітря, коли маршуємо на арену. Долівка, колись устелена мармуровою плиткою, тепер похована під товстим шаром піску. Поки ми стаємо на позиції, мій погляд ковзає на величезну трибуну й ложі ангелів. Вусики квітів обвивають опори, що тримають дерев'яну підлогу, й ангелів огортають запахи троянд, жасмину та лаванди. Знаю: там угорі столи прогинаються від смаколиків. Мій шлунок бурчить, ангели ж ігнорують фрукти, білий хліб, мед і вино. Там сидять вони, небесні божественні сини, огорнуті блискітливим світлом. Вони настільки прекрасні, що засліплюють своєю ясною

Перелік персонажів

Люди

- Мун де Анджеліс: протагоністка
Стар де Анджеліс: сестра-близнючка Мун
Тиціан де Анджеліс: молодший брат Мун
Алессіо: найкращий друг Мун, лікар
Фенікс Бертоні: очільник банди, закоханий у Стар
Альберта: повірена П'єтро Андреазі
П'єтро Андреазі: лікар у Венеції та очільник лікарні
Марія Томазі: подруга, працює на ринку
Павел Томазі: чоловік Марії, гондольєр
Стефано Россі: чоловік Суни
Суна Россі: жінка, яку врятувала на арені Мун
Кіара Россі: шкільна подруга Тиціана,
дочка Стефано й Суни
Нерон де Лука: голова *consiglio*, тобто Венеційської
ради десятиох
Феліція де Лука: донька Нерона, колись найкраща
подруга Мун
Алессандра Бертоло: підривачка, членкиня Братства
світла
Іза: продавчиня риби на *mercato*
Сільвіо: перемитник, племінник Альберти

Ангели

Кассіель: принц Четвертого неба
Люцифер: архангел П'ятого неба
Сем'яза: найкращий друг Люцифера
Рафаїл: архангел Другого неба
Гавриїл: архангел Першого неба
Михаїл: архангел Четвертого неба
Нуриїл: ангел Четвертого неба і полководець Михаїла
Нахема: ангел-жінка, прибічниця Люцифера
Балам: занепалий ангел, П'яте небо
Серафіель: найвищий серафим
Уриїл: архангел Сьомого неба
Натанайл: архангел Третього неба
Фануїл: архангел Шостого неба

Небеса ангелів

